

[A. Chr. Andersen.]

uddannelsesmæssige forudsætninger for at varetage opgaver, der hidtil er blevet udført af andet administrativt mandskab.

Der peges ligeledes på, at det for kommunernes vedkommende i første række drejer sig om en specialuddannelse inden for hvert af de 3 store forvaltningsområder: det økonomisk-administrative, skatteforvaltningen og socialforvaltningen. Forvaltningshøjskolens opgave skal således være at dække det behov for efteruddannelse af såvel almen som faglig karakter, der ikke dækkes på anden måde.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, har udvalgets betragtninger fået tilslutning fra de kommunale organisationer og fra hovedstadskommunerne, og udvalget har udarbejdet det foreliggende lovforslag. Lovforslaget er meget enkelt i sin opbygning, måske også for enkelt, og vil, dersom det vedtages, være en bemyndelseslov for finansministeren.

Ifølge lovforslaget skal de årlige udgifter til driften af forvaltningshøjskolen afholdes af staten og bevilges på de årlige finanslove, og forvaltningshøjskolen skal ledes af en bestyrelse, hvoraf halvdelen udpeges af kommunerne. Dersom de i forslaget til bekendtgørelse anførte retningslinjer for driften følges, synes det, at udgifterne kan blive af en rimelig størrelse, ligesom den praktiske tilrettelæggelse af kursus spredt ud over landet skaber mulighed for, at disse i det væsentlige kan følges samtidig med, at deltagerne varetager deres tjeneste.

Som sagt synes lovforslaget imidlertid at være næsten for enkelt i sin opbygning, og jeg kunne tænke mig flere af de i udkast til bekendtgørelse omtalte bestemmelser optaget i selve loven. Dette finder jeg vi bør se på i et udvalg.

Jeg skal tilsige mit partis velvilje og positive behandling af lovforslaget.

Stæhr Johansen: Ligesom de foregående ordførere kan jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Man kan sige, at de tanker, der ligger i lovforslaget, har været længe undervejs, idet de har været drøftet allerede i forvaltningskommissionen af 1946 og i årene derefter i forvaltningsnævnet, men man kan

også sige, at det, at de kommer frem nu, er bedre sent end aldrig.

Lovforslaget understreger det spørgsmål, der med rette kan fremføres om effektiviteten i den offentlige administration i Danmark, nemlig om den er tidssvarende, og om den opfylder betingelserne for en hurtig sagsbehandling, også en sagsbehandling, som ikke bevirker overadministration. Dette rejser igen spørgsmålet om embedsmændene i centraladministrationen. Jeg tænker her især på sekretærerne og på, hvorledes deres uddannelse finder sted, og om denne uddannelse overhovedet imødekommer den moderne tids krav. Det er for mig ganske afgørende, at man får mulighed for netop at give sekretærer en uddannelse, idet det efter det kendskab, man har til problemerne, jo meget ofte sker, at sekretærerne kun får den redegørelse og undervisning, som kan gives af nogle overordnede, og derfor meget let bliver placeret inden for et enkelt område hele deres tilværelse. I virkeligheden mener jeg, at statens forvaltning trænger til en gennemgribende rationalisering, og jeg mener ikke, man skal være ængstelig for eventuelt at bruge udenlandsk hjælp, f. eks. de moderne rationaliseringsinstitutter, som står til rådighed, og som erhvervslivet — særlig det store erhvervsliv — er nødt til at bruge for at komme frem til en rationel ordening.

Jeg vil også gerne spørge, om den højtærede finansminister ikke kan være enig i den betragtning, at hele den maskinelle og effektive kontororganisation, som har udviklet sig i virksomhederne — jeg kan næsten også sige til dels i kommunerne — siden den anden verdenskrigs afslutning, er gået de offentlige kontorer forbi. Jeg ved nok, at man inden for en række etater og til en vis grad også på andre områder inden for staten har arbejdet med hulkortsystem, med den elektroniske datateknik, med regnemaskiner og i mindre grad med moderne bogholderisystemer, men på de fleste områder inden for statens administration synes man ikke at have taget hele den moderne, effektive maskinelle drift op på samme måde, som man har gjort det i erhvervslivet. Naturligvis må alle erkende, at arbejdet inden for ministerierne og den offentlige administration er anderledes end inden for